

14de JAARGANG, NR. 261
18 JULI 2016

IN DIT NUMMER:

- 1 NIEUWS**
5 NORTH SEA JAZZ FESTIVAL
13 HOLLAND FESTIVAL
14 JAZZ OP DE PLAAT
 Michael Moord, Joe Morris,
 Warren Wolf, Jukka Perko Avara,
 Simon Kanzler, Sun Ra e.a.
21 FESTIVALS IN BEELD
 Gent Jazz (Jos L. Knaepen),
 Comblain la Tour (Jean Schoubs),
 North Sea Jazz (Joke Schot).

ZOMERFREQUENTIE JAZZFLITS

Jazzflits verschijnt twintig keer per jaar. Het grootste deel van het jaar verschijnt Jazzflits eens in de twee weken. In de zomermaanden **juli, augustus en september** nemen we wat gas terug en komen we **eens per vier weken** uit.

JAZZNIEUWS

Team Harmony. (Persfoto)

**Team Harmony neemt
 nieuwe plaat op in Los Angeles**

Het duo Team Harmony (Naomi Adriaansz (saxofoon) en Tim Welvaars (mondharmonica)) gaat een tweede album maken. Eind dit jaar reizen de twee musici daarvoor af naar Los Angeles. De opnamen worden gemaakt in de studio van jazzproducer en gitarist Paul Brown. Brown werkte als vaste producer van Luther Vandross en met onder anderen zanger-gitarist George Benson. De nieuwe plaat wordt geen onversneden jazz: "Deze keer willen we een album maken met 'soulful smooth jazz'. De samenwerking met Paul Brown is voor ons een grote eer en een fantastische kans", aldus de Prinsenbeekers.

Heeft u jazznieuws?
Stuur het ons: jazzflits@gmail.com.

i a 77

JazzFlits

ONAFHANKELIJK JAZZPERIODIEK SINDS 2003

BOY EDGARPRIJS VOOR WILBERT DE JOODE

De Buma Boy Edgarprijs 2016, de belangrijkste prijs in Nederland op het gebied van jazz en geïmproviseerde muziek, is toegekend aan bassist en improvisator Wilbert de Joode. Onderdeel van de prijs is een door De Joode zelf samen te stellen concertavond op 7 december 2016 in het Bimhuis, Amsterdam. Bij die gelegenheid zal hem de prijs, bestaande uit een geldbedrag van 12.500 euro en een plustiek van Jan Wolkers, worden overhandigd.

Wilbert de Joode is lid van het Ab Baars Trio, het Eric Boeren Kwartet, Bik Bent Braam, Trio BraamDeJoodeVatcher en de ensembles van Ig Henneman. Daarnaast speelt hij met prominente buitenlandse musici, onder wie drummer Hamid Drake, saxofonist Charles Gayle, klarinettist Ken Vandermark en pianist Alexander von Schlippenbach. Uit het juryrapport: "De Joode is autodidact; een steeds zeldzamer fenomeen in de geïmproviseerde muziek. Zijn muzikale zelfstudie staat volledig in het teken van een fascinatie voor klankkleur en akoestiek. (...) Hij heeft een uitgebreid vocabulaire en een zeer goed oor voor de muzikale mogelijkheden van een bepaalde klank, op een bepaald ogenblik, in een bepaalde ruimte. De jury prijst (...) het samenspel van Wilbert de Joode, een kwaliteit die zo essentieel is voor de vrije geïmproviseerde muziek. Hij is, meer dan menig ander Nederlands improvisator, vooral een luisteraar, en zijn reactievermogen en muzikale wendbaarheid zijn uitdrukkingen van zijn ideeënrijkdom."

De jury werd dit jaar gevormd door Floris Schuiling, voorzitter (musicoloog), Ron Ruiten (geluidstechnicus Bimhuis, bestuurslid Zaal 100), Ben Taffijn (journalist), Coen de Jonge (hoofdredacteur Jazzbulletin, redacteur Jazzism) en Eddy Westveer (bestuurslid Porgy en Bess, fotograaf). De Buma Boy Edgarprijs wordt uitgereikt aan een musicus die zich reeds geruime tijd onderscheidt door zijn opmerkelijke verdienste op creatief gebied ter verlevendiging van de Nederlandse jazz en geïmproviseerde muziek. De Buma Boy Edgarprijs 2016 wordt mede mogelijk gemaakt door Buma Cultuur (hoofdsponsor), door Sena en door North Sea Jazz. VPRO Vrije Geluiden doet verslag van de prijsuitreiking op onder meer NPO Soul & Jazz en zijn website.

NIEUWS

Fay Claassen opent Amsterdamse effectenbeurs

Ter promotie van de Amsterdamse concertreeks Robeco SummerNights 2016 opende zangeres Fay Claassen op 1 juli de handel op de Amsterdamse effectenbeurs. Rond 9.00 uur, het moment van de traditionele dagelijkse slag van de gong op Beursplein 5, verzorgde zij een kort optreden op het balkon van het gebouw. Tijdens de SummerNights treedt Claassen op 12 augustus in het Amsterdamse concertgebouw op. Overigens stond de opening van de volgende beursdag, 4 juli, ook in het teken van de jazz. Directeur Jan Willem Luyken van het North Sea Jazz Festival mocht toen de handel openen.

Japanse heruitgave Bill Evans' 'Waltz For Debbie' kost 1.700 euro

Voor de prijs van bijna 1.700 euro is een speciale Japanse heruitgave van pianist Bill Evans' album 'Waltz For Debbie' te koop. De heruitgave komt 55 jaar na de opname van het album en is gemaakt met behulp van de originele Amerikaanse analoge 'master tape'. De koper ontvangt het album op elpee, op cd, op SHM-CD en als Crystal disc. Een Crystal disc is gemaakt van glas en kan worden gespeeld in reguliere cd-spelers. Info: <http://bit.ly/292sbHw>

Rudresh Mahanthappa benoemd tot directeur op Princeton

Saxofonist Rudresh Mahanthappa is benoemd tot 'director of jazz' op het Princeton University's Department of Music. Hij is de opvolger van Anthony Branker en begint in de herfst. "Joining the Princeton University Music Department is an honor and a tremendous opportunity to influence and shape the future of jazz as a contemporary American art form", aldus Mahanthappa. Princeton is gelegen in New Jersey en een zeer prestigieus onderwijsinstituut.

Onbekend werk Charlie Parker uit

'Unheard Bird: The Unissued Takes' is de titel van een album met 58 niet eerder uitgebrachte alternatieve 'takes' en valse starts van altsaxofonist Charlie Parker, opgenomen tijdens sessies voor Verve. Volgens albumproducer Phil Schaap zijn de solos allow you to follow the process of improvisation within the same context, which used to be the biggest thrill of all for us jazz listeners."

PRIJZEN

EURORADIO JAZZ COMPETITION AWARD VOOR ZWEEDS DUO SISTERS OF INVENTION

De finalisten van de Euroradio Jazz Competition 2016. Met de klok mee: Kristina Barta Trio (linksboven), Súp, The Sisters of Invention en het duo Rossy & Mezquida. (Persfoto)

Het Zweedse duo The Sisters of Invention heeft 6 juli in het Bimhuis (Amsterdam) de Euroradio Jazz Competition Award 2016 gewonnen. Het winnende duo krijgt een bedrag van 3.000 euro. Tijdens de finale zijn geluidsopnames gemaakt die worden uitgezonden door diverse Europese publieke omroepen.

Naast de winnaar speelden in de finale: het Kristina Barta Trio (Tsjechië), het duo Félix Rossy & Marco Mezquida (Spanje) en Súp (Ierland). Hun prestaties werden beoordeeld door Wijnand Honig (NTR), Jelena Balent (Kroatia), Václav Vraný (Tsjechië), Hugo Šekoranja (Slovenië) en Janne Lindvall (Zweden). "We choose to go for originality. The set of this duo with drums, soprano sax, vocals and loops was unique", aldus de jury. De Euroradio Jazz Competition bestaat sinds 2006 en wordt onder meer door de EBU (de gezamenlijke Europese publieke omroepen) en het North Sea Jazz Festival georganiseerd ter stimulering van de ontwikkeling van Europees jazztalent.

PETER VERMEERSCH EN BRAM DE LOOZE KRIJGEN SABAM JAZZ AWARD 2016

Klarinettist, componist en orkestleider van Flat Earth Society Peter Vermeersch en pianist-componist Bram De Looze hebben een SABAM Jazz Award ontvangen, respectievelijk in de categorie 'gevestigde waarde' en 'jong talent'. De jaarlijkse onderscheidingen werden 8 juli tijdens het Gent Jazz Festival uitgereikt.

Vermeersch kreeg een geldprijs van 10.000 euro. "De Award is blijk van waardering voor het duurzame traject en de veelzijdige talenten van de laureaat, en voor zijn grote en blijvende impact op de ontwikkeling van het muzikale landschap", aldus de jury (o.a. Rob Leurentop, Toon Van Deuren, Pieter Koten, Mik Torfs). De andere genomineerden waren toetsenist Jozef Dumoulin, saxofonist Ben Sluijs, drummer Teun Verbruggen en accordeonist Tuur Florizoone. Aanstormend talent De Looze krijgt 5.000 euro vanwege zijn 'overweldigende muzikaal talent, zijn muzikale integriteit en grote en doelgerichte daadkracht'. Hij was voor de Award in de race met pianist Thijs Troch, Niels Van Heertum (euphonium), saxofonist Mattias De Craene en gitarist Artan Buleshkaj. De Awards werden dit jaar voor de zevende keer toegekend. SABAM is een Belgische auteursrechtenorganisatie.

NIEUWS DOWNBEAT CRITICS POLL WINNAARS 2016

Hall of Fame: Randy Weston

GEVESTIGDE ARTIESTEN

Jazzartiest: Vijay Iyer

Jazzalbum:

Kamasi Washington, 'The Epic'

Jazzgroep: Charles Lloyd Quartet

Bigband: Maria Schneider Orchestra

Trompet: Ambrose Akinmusire

Trombone: Wycliffe Gordon

Sopraansax: Wayne Shorter

Altsax: Rudresh Mahanthappa

Tenorsax: Joe Lovano

Baritonsax: Gary Smulyan

Piano: Kenny Barron

Gitaar: Bill Frisell

Bas: Christian McBride

Drums: Jack DeJohnette

Zangeres: Cécile McLorin Salvant

Zanger: Gregory Porter

Componist: Maria Schneider

Arrangeur: Maria Schneider

RISING STAR

Christine Jensen. (Foto: Randy Cole)

Jazzartiest: Kamasi Washington

Jazzgroep: JD Allen Trio

Bigband:

Christine Jensen Jazz Orchestra

Trompet: Marquis Hill

Trombone: Michael Dease

Sopraansax: Donny McCaslin

Altsax: Grace Kelly

Tenorsax: Kamasi Washington

Baritonsax: Lisa Parrott

Piano: Joey Alexander

Gitaar: Liberty Ellman

Bas: Luques Curtis

Drums: Mark Guiliana, Kendrick Scott

Zangeres: Kate McGarry

Zanger: Ku-umba Frank Lacy

Componist: Christian Scott

Arrangeur: Christine Jensen

FAY CLAASSEN GENOTEERD IN 64STE DOWNBEAT CRITICS POLL 2016

Zangeres Fay Claassen staat voor het eerst genoteerd in de jaarlijkse Critics Poll van het Amerikaanse blad Downbeat. Ze staat onderaan in de categorie 'Rising Star Female Vocalist', die aangevoerd wordt door Kate McGarry. De 64ste editie van de jaarlijkse Poll is opgenomen in het augustusnummer van het blad.

Omdat de meeste deelnemende critici uit de VS komen, staan traditioneel overwegend Amerikaanse namen in de poll genoteerd. De Nederlandse inbreng is de laatste jaren vrij constant: het ICP Orchestra in de categorie 'Big Band', Han Bennink in de categorie 'Percussion', Ab Baars in 'Clarinet' en Tineke Postma in de categorie 'Rising Star Alto Sax'. Het label Criss Cross uit Enschede is ook een vaste waarde in de categorie 'Record Label'. De Nederlandse journalist Coen de Jonge (Jazzbulletin, Jazzism) was een van ongeveer 150 'critics' die stemmen uitbrachten. [Voor meer uitslagen zie de linkerkolom op deze pagina.](#)

PODIA

SO WHAT'S NEXT? VOEGT TWEEDE DAG TOE

Het festival So What's Next? krijgt een tweede festivaldag. Naast het eigenlijke festival op 5 november in het Muziekgebouw Eindhoven, volgt op 6 november een middag met twintig showcases op zeven podia in de binnenstad. Begin september wordt bekendgemaakt welke groepen zullen spelen. Voor de eerste festivaldag komen onder anderen trompettist Ibrahim Maalouf, Cory Henry & The Funk Apostles, saxofonist Rudresh Mahanthappa, Jameszoo Quartet en Joris Roelofs 'Rope Dance' naar Eindhoven.

EERSTE PIET WEZEPOEL JAZZ FESTIVAL TREKT RUIM TWEEHONDERD BEZOEKERS

Zaterdag 25 juni 2016 vond in alle zalen van het Cultureel Centrum Voorschoten het 1ste Piet Wezepoel Jazz Festival plaats met een opkomst van meer dan 200 bezoekers. De bezoekers kregen optredens voorgeschoteld van tal van jonge jazztalenten. Publiekstrekker was het trio van zangeres-pianiste Sanna van Vliet met Eric Ineke op drums en als speciale gast Ack van Rooijen op flügelhorn (zie foto).

NIEUWS**UITREIKING****EDISONS JAZZ 2016****24 juni 2016, Nieuwe Luxor, R'dam**

Het Nieuwe Luxor was dit jaar voor de eerste maal het decor voor de uitreiking van de Edisons Jazz/World. Onder de bezielende leiding van Vince Mendoza fungeerde het Metropole Orkest (MO) als huisorkest van deze gala-avond. Gastheer Wilfried de Jong presenteerde op luchtige toon en deed korte interviews met de laureaten.

Met het album 'Desire' is het **Yuri Honing Acoustic Quartet** winnaar van de categorie **Jazz/World Nationaal**. Met bezieling speelde de groep twee nummers.

In het kader van de **Jazz/World Publieksprijs** volgden prikkelende korte optredens van de zangeressen Sabrina Starke (genomineerd met haar album 'Sabrina Starke') en Karsu (genomineerd voor haar cd 'Colors'). Beiden werden ondersteund met fraaie arrangementen van het MO. Gare du Nord maakte een comeback met het genomineerde album 'Stronger!' en bewijst dat ze inderdaad sterk zijn teruggekomen.

Cécile McLorin Salvant ontving een Edison in de categorie **Jazz/World Vocaal** voor haar album 'For One To Love'. Ze straalde en gaf een prachtig kort optreden onder begeleiding van het MO. Afgelopen voorjaar was McLorin Salvant in Nederland voor een aantal gastoptredens bij het orkest. Een korte reprise van die zeer geslaagde samenwerking volgde hier met 'Fog' en 'The trolley song'.

Aan het eind van de Edison-show werd bekendgemaakt dat **Karsu** de publieksprijs wint. De zangeres/pianiste was diep geroerd en vertelde dat ze de Edison ervaart als een erkenning van haar werk. In het kader van InJazz Infestival gaf Karsu later op de avond een extatisch concert in LantarenVenster. Wanneer zij zich toelegt op zingen in de Turkse taal en haar mix van pop, jazz en volksmuziek verder ontwikkelt, zal een internationale doorbraak niet lang op zich laten wachten.

Het Metropole Orkest sloot het gala af met de uitsmijter 'Yesterday, today, tomorrow', in een intrigerend gelaagd arrangement.

Roland Huguenin**Heeft u jazznieuws?****Stuur het ons: jazzflits@gmail.com.**

Yuri Honing krijgt uit handen van Wilfried de Jong zijn Edison Jazz/World Nationaal. (Foto: Joke Schot)

Cécile McLorin Salvant met de Edison Jazz/World Vocaal. (Foto: Joke Schot)

Cécile McLorin Salvant straalde en gaf een prachtig kort optreden onder begeleiding van het Metropole Orkest.

Sabrina Starke dong mee naar de Publieksprijs. (Foto: Joke Schot)

NORTH SEA JAZZ FESTIVAL

ROUTE 1

Peter J. Korten

De 41ste editie van het North Sea Jazz-festival stond als een huis. Sommige dagen waren al voor het programma bekend was uitverkocht. 70.000 bezoekers passeerden de hoofdingang. De kwaliteit van het festival is ondertussen heel constant, en het uitkiezen van concerten is een uitdaging. Er was veel goede jazz in zalen als Amazon en vooral Madeira en Hudson. Zaal Darling herbergde de progressieve elektronische stromingen. Al met al was de sfeer heel vertrouwd. Natuurlijk waren er weer kleine maar vooral praktische aanpassingen in de logistiek. En er was veel kunst te zien in de galerie.

**Er viel veel te genieten.
Heel veel...**

Het programma kon geraadpleegd worden via een fantastische app. Een tijdbalk gaf aan hoe laat het was, de zaalnamen bleven altijd zichtbaar en een tik op het concert gaf de bezetting weer. Er waren ook een paar wifipunten, maar wifi werkte nauwelijks. Soms was het geluid absurd hard. Dat was vaak het geval als een (Amerikaanse) artiest zijn eigen geluidstechnicus bij zich had. Eén van de shops verkocht speciale oordoppen. Helaas kwamen ze soms meer dan van pas. De vraag blijft waarom muziek zo hard moet klinken, juist omdat de kwaliteit van het gebodene daardoor omlaag gaat. Op zaterdag ontstond een beangstigend bezoekersinfarct toen meerdere zalen tegelijk leegliepen. Het was die dag ook drukker dan de andere dagen. Maar er viel veel te genieten. Heel veel.

Zoals ieder jaar doet Jazzflits ook nu weer uitgebreid verslag van het North Sea Jazz Festival. Naast ons 'vaste' duo [Peter J. Korten](#) (tekst) en [Joke Schot](#) (fotograaf), doet deze editie ook medewerker [Hessel Fluitman](#) verslag van de driedaagse. Die vond op 8, 9 en 10 juli in het Ahoycomplex in Rotterdam plaats.

Jasper van 't Hof. (Foto: Joke Schot)

Vrijdag

De gebruikelijke compositieopdracht ging dit jaar naar klarinetist [Joris Roelofs](#). Hij koos voor 'Lichtvoetige muziek. Doe wat je wil. Gecombineerde muziek'. Het gebodene was echt een compositie, met doordachte, geplande details. Het thema was een koorddanser. Roelofs vertelde uitgebreid over de delen van de suite. Blijkbaar vond hij het spannend, want hij keek aanvankelijk wat om zich heen. Maar alles liep gesmeerd. Dat kwam ook door de samenstelling van de groep: Bram van Sambeek op fagot (!), Harmen Fraanje op piano, Clemens van der Veen op bas en Martijn Vink op drums. Voorwaar niet de minsten! Vooral de samenwerking van de blazers was erg sterk. Klassiek soms. Achter het podium werden teksten geprojecteerd met een korte beschrijving van het deel dat gespeeld werd. Maar al snel verdwenen die teksten weer om het publiek niet af te leiden van de zorgvuldige arrangementen. Het vijfde deel betrof 'Unheimlichkeit'. Volgens Roelofs is het "een filosofische term die niet te vertalen is. Soms is het nodig om jezelf te leren kennen en al het bekende te vergeten. Dat is ook van toepassing op de koorddanser. We hebben 'Solitude' nodig om onszelf te zijn." Maar het beklemmende, onbehaaglijke effect bleef uit. Het was intrigerende muziek en na een gloedvolle solo van Harmen Fraanje maakte de fagot het toch nog even ongezellig. Een te rechte staande ovatie volgde.

[...vervolg op de volgende pagina](#)

VERSLAG NORTH SEA JAZZ

Tineke Postma en Jasper van 't Hof

speelden al samen in de groep Pili Pili van de pianist. Ook op het festival werkten ze elkaars composities uit na een soundcheck in een lege zaal. Van 't Hof had een tafel met elektronica naast de vleugel opgesteld. Tijdens het concert gebeurde er iets dat ook vorig jaar plaatsvond. Plotseling gingen de zaallichten aan en de verduisteringsluiken omhoog. Het duo deed of er niets aan de hand was. Van 't Hof grapte na het eerste stuk dat de mensen vooraan niet hebben gezien dat er "al massa's mensen zijn gevlucht. En het is bijna klaar! Straks zijn we gezellig samen. Dat is het voordeel van een festival. Het is soms moeilijk om binnen te komen maar je kan altijd weg." De praktijk was dat iedereen ademloos luisterde naar het sublieme samenspel. Ze speelden spatgelijk in een sobere gospelblues.

Trompettist **Christian Scott aTunde Adjuah** presenteerde na een erg lange soundcheck 'Stretch Music'. In een oranje pak, behangen met goud gaf hij een luid concert. Scott had twee drummers bij zich en dat droeg bij aan zware ritmes, maar met minder nuance dan wenselijk. De term 'Stretch Music' was dan ook een directe verwijzing naar de hip-hopachtige sfeer die ontstond. In tegenstelling tot wat het programma vermeldde was er geen gitarist maar een saxofonist. De twee drummers speelden afzonderlijk mee met een saxofoonsolo en een Fendersolo. Scott wilde blijkbaar een ander effect bereiken en bukte zich naar een microfoon van het drumstel. In 2010 kreeg hij de Paul Acket-award. Intussen is hij gegroeid tot een grote naam. Toch was hij tijdens dit laatste concert minder populair dan verwacht, want na een half uur verliet menig bezoeker de zaal.

Een groot festival maakt het mogelijk even een uitstapje te maken naar een bepaald-niet-jazzgenre. **Flying Lotus** bijvoorbeeld. Dit is eigenlijk Steven Ellison. Hij maakt, volgens het programma 'filmische, onaardse klanken, al dan niet op nerveuze beats gezet'. Hij stond achter zijn elektronica tussen twee gespannen, halftransparante schermen. Daarop werden grafische beelden geprojecteerd. In moderne taal: 'visuals'. Die wisselden extreem, flitsend snel en de beelden waren vaak heftig en indringend. Rondom de schermen waren grote
...vervolg in de rechterkolom

Joris Roelofs. (Foto: Joke Schot)

led- en flitslampen geplaatst. De muziek leek extreem hard, maar was voornamelijk aartslaag. Ellison kwam rappend tussen zijn schermen vandaan. Dit is muziek die eigenlijk niet zonder beeld kan en op cd veel minder spectaculair is. Flying Lotus zorgde voor een bevreemdende beleving.

Terwijl Pharell Williams zaal Nile volledig op zijn kop zette richtte **Dr. Lonnie Smith** zich verderop op de muziek van zijn laatste cd 'Evolution'. Met een iets grotere bezetting - met Jan van Duikeren op trompet en Seamus Blake op saxofoon - nam Smith de tijd om zich goed te installeren. De muziek kwam maar langzaam op gang, maar dat was slechts schijn. Even later werkte de ronkende funky groep als de bekende geoliede machine. De organist gooide zijn handen op een elegante manier omhoog om de groep te sturen. Dat hij geen noten kan lezen maakt al vijftig jaar niets uit! Tussen zware en hallucinerende ritmes klonken plotseling flarden van 'Nature Boy'. Ook speelden ze '50 ways to leave your lover' en 'Play it back'. Een grote waarde in de band is alleskunner gitarist Jonathan Kleisberg. Ook was de samenwerking van de twee blazers fantastisch. Blake speelde ook op een elektronisch blaasinstrument (EWI) en swingde daarmee zijn werkgever bijna voorbij. Het was alleen jammer dat in de stille passages de oerdreunen van de belendende zaal binnenkwamen. Het stoorde de Doctor gelukkig niet.

Dr. Lonnie Smith. (Foto: Joke Schot)

...vervolg op de volgende pagina

VERSLAG NORTH SEA JAZZ

Zaterdag

Mark Schilders' Fabrik speelde in de kleine, lage en meestal volle en bloedhete zaal Volga. Maar dit eerste concert op de zaterdag was gelukkig heel goed te doen. Schilders is drummer en gitarist. Het programma belooft: 'voor Schilders herkenbare elementen in de moderne jazzmuziek: het lied, verstillend, textuur en groove'. Vooral verstillend was van toepassing. Kleurrijke, gelaagde klanklandschappen gleden onder een zweefvliegtuig voorbij. Langzaam en doordacht. Toch ook echte Nederlandse improvisatiejazz. Van kabbelend bergbeekje naar donderende waterval. Met een gelaagd pallet en heel kleurrijk. Gitarist Bert Cools deed heel hippe dingen en leek daarbij op zijn collega Bram Stadhouders. 'Heima' is volgens de drummer 'IJslands voor thuisland. Ik ben er nog nooit geweest maar het moet er toch zijn'. Vaak klonk een gemengd geluid waarvan je de herkomst niet kon duiden. Zo waren er harmonische bastonen, maar zonder te kijken wist je niet waar ze vandaan kwamen. Spannend. Groepjes trotse eigenaars van een plusconcertkaart noemden elkaar hardop hun stoelnummer voor ze de zaal binnengingen. Ze hadden er zin in! Onder hen waren veel Amerikanen. Ze kwamen voor **Pat Metheny en Ron Carter**.

Gitaar en bas. Twee veteranen, de een met heel veel haar, de ander zonder, dicht bij elkaar staand op zowat het grootste podium van het complex. Metheny speelde kenmerkend hoog, Carter juist heel laag. Ze brachten mooie contrasten aan en ze begeleidden elkaar afwisselend met onopvallende overgangen. Het was bijzonder dat twee muzikanten met een heel uitgesproken artistiek karakter elkaar schijnbaar gemakkelijk aanvulden. Carter (bijna 80) volgde Metheny's composities moeiteloos. Metheny herken je uit duizenden en de prachtige glijtonen van Carter zijn legendarisch. Het resultaat was meer dan een trio zonder drums. Presentator Koen Schouten noemde Yenisei 'het fijnproeverspodium'. Het was de beurt aan **Mat Maneri** (altviool), **Craig Taborn** (piano) en Ches Smith (drums en vibrafoon). Ze hebben zojuist de cd 'The Bell' gemaakt voor het label ECM. De subtiele aanraking van een klankschaal opende het concert.

[...vervolg in de rechterkolom](#)

Tineke Postma. (Foto: Joke Schot)

Ook al was het vroeg op de avond, heel wat luisteraars hadden hun ogen dicht om te genieten van deze meditatieve muziek. Wat volgde was geen muziek voor bij de open haard. Geconcentreerd luisteren voerde de luisteraar door een decor van tegenstellingen. Van rustige sferen met een 'minimal' piano en viool ging het naar drums als pauken met daarna een beklemmend hoogtepunt. Dit was bepaald geen muziek voor de massa, maar een afgeladen zaal liefhebbers genoot intens.

Nadat ze in het NRC-café de Paul Acket Award had ontvangen zong zangeres **Cecile McLorin Salvant** de sterren van de hemel met het trio van pianist Aaron Diehl. Ze wordt vaak met grote zangeressen vergeleken maar ze heeft een eigen artistieke identiteit. Pretentieloos vertolkte ze standards en een eigenzinnige versie van 'The trolley song', bekend geworden door Judy Garland. Ook zong ze een eigen ballad. McLorin Salvant maakte niet de bekende, vaak overbodige zangeressenbewegingen als ze niet zong. Ze luisterde dan juist aandachtig en ze benutte de hele breedte van het podium. Bescheiden bedankte ze het zeer enthousiaste publiek voor zijn aanwezigheid 'terwijl er hier zoveel andere muziek te horen is'.

[...vervolg op de volgende pagina](#)

VERSLAG NORTH SEA JAZZ

Het **Branford Marsalis Quartet en Kurt Elling** is een recente samenwerking. Marsalis komt zowat elk jaar op het festival en zijn concerten blaken van energie, snelheid en onverminderde kwaliteit. Ze waren ook nu weer direct op volle snelheid. Uptempo en allen strak in het pak. Drummer Justin Faulkner hield zijn jasje het langst aan, maar Elling bleef een heer, mét pochet! Na een korte solo van Marsalis speelde alleen het trio met een zeer beweeglijke Calderazzo, die onophoudelijk met zijn voet meestampte. Toen Elling zich bij de groep voegde, schakelde de band direct over om de zanger te begeleiden. Elling gedroeg zich als volwaardig bandlid. Hij was niet de zanger die voor de band moest staan, want hij stond aan de zijkant. Hij was ook geen concurrent van de sopraansaxofoon maar juist een verrijking. Ze speelden muziek van hun cd 'Upward Spiral', zoals de ballad 'Blue Gardenia'. 'So tinha de ser com voce' van Jobim was minder succesvol. Het zou beter passen in het amusement op een cruiseschip. 'Moma said', het gedicht van Calvin Forbes was veel sterker met humoristische contrasten tussen band en zanger.

Zondag

Soms moet je gewoon een zaal binnestappen waar een onbekende band speelt. Bijvoorbeeld bij **Stuff**. De leden waren heel blij hier te mogen spelen en deden de groetjes uit Antwerpen en Gent. Dan weet u direct hun oorsprong. De leden stonden dicht bij elkaar op het podium en ze maakten snoeiharde, actuele, progressieve muziek. Hoewel een aanslag op de trommelvliezen, waren de zware beats en grooves van drummer Lander Gyselincx een weergave van de huidige ontwikkeling van de muziek. Een leuke verrassing. **Gogo Penguin** is ook heel actueel. Pianist Chris Illingworth, bassist Nick Blacka en drummer Rob Turner geven het pianotrio een nieuwe dimensie. Vanuit Manchester was dit ook hun debuut op North Sea Jazz. Het zijn overduidelijk vertegenwoordigers van de huidige generatie. Doordat ze allerlei invloeden in hun muziek toelaten bereiken ze een groot publiek. Vooral het drumwerk was heel eigentijds. Turner speelde even zelfs met drie sticks! Een veelbelovende band.

[...vervolg in de rechterkolom](#)

Cécile McLorin Salvant. (Foto: Joke Schot)

Het Metropool Orkest trad gedurende het festival op in diverse zalen en met diverse gasten. In zaal Amazon speelden ze zondag met de Frans-Libanese kwarttoontrompettist **Ibrahim Maalouf**. Het plusconcert was uitverkocht en dat toont de immense populariteit van Maalouf. Presentatrice Mijke Loeven legde uit dat dat vierde ventiel vooral emotie en ontroering oplevert. En ze kreeg gelijk. De trompettist opende met vijf percussionisten en een drummer. Daarna speelde hij eerst met twee trompettisten die verspreid in het grote orkest opgesteld stonden en later met vier. Samen met dirigent Jules Buckley keek Maalouf terug op zijn eerdere albums. Terwijl de dirigent het Metropool orkest dirigeerde, hield Maalouf zich enthousiast met zijn publiek bezig en kreeg hij zijn gehoor precies waar hij het wilde. Hij was zelf razend enthousiast en heel expressief, maar hij kon ook prachtige, ontroerende ballads blazen. Buiten een bekwaam instrumentalist (hij speelde net zo gemakkelijk piano) bleek hij ook een entertainer. Hij zei dat 'gisteren bij mijn concert iedereen danste'. Waarna hij vragend zijn armen ophief, zo van: 'Waar blijven jullie?' Even later werd er gedanst en zong iedereen, staand, de Arabische term voor welkom: 'Ya ha la'. Daarbij zorgde Maalouf dat iedereen de correcte uitspraak had. Vanaf dat moment was het feest tot het einde van het concert en waarschijnlijk zijn er daarna heel wat cd's verkocht in de shops.

[...vervolg op de volgende pagina](#)

VERSLAG NORTH SEA JAZZ

Hij is alweer 78, **Charles Lloyd**. Met een zonnebril en een pet, wat strammer geworden en met opgetrokken schouders, maar hij stond kaarsrecht. De saxofonist heeft nog steeds zijn herkenbare geluid, vooral als hij zacht en langzaam speelt. Hij had een topband achter zich: Jason Moran (p), Reuben Rogers (b) en Eric Harland (d). De groep speelde uiterst professioneel, soms balanceerend op het randje van chaos en anarchie. Maar er was ook een ballad, die overigens ook ontspoorde in een race-tempo. Toch hield de veteraan de jonge raddraaiers gemakkelijk bij. Tijdens een bassolo ontstonden allerlei onconventionele dingen. Harland had naast zijn drumstel nog een extra basdrum staan. Moran speelde ook harp in zijn vleugel en Lloyd hanteerde ook een altfluit. Al deze elementen maakten het concert boeiend en spannend.

Soms was het geluid absurd hard en kwamen oordoppen meer dan van pas. Waarom moet muziek zo hard klinken?

Het festival besloot met een hoogtepunt: **Scofield Mehldau Guiliana**. Ze werden met groot gejuich op het podium ontvangen. Ook hier weer twee generaties die samen optrekken. Brad Mehldau speelde voornamelijk op elektronica, net zoals hij dat met electro-drummer Mark Guiliana doet op hun cd 'Mehliana - Taming the dragon'. John Scofield paste daar perfect bij. Hij had een basgitaar op een statief staan, zodat hij snel van instrument kon wisselen. Als Mehldau zich concentreerde op zijn keyboard of vleugel zorgde Scofield voor het lage fundament. Hij sprak en zong via zijn gitaar terwijl zware grooves en ritmes overheersten. Er was zelfs een reggae-achtig stuk. Mehldau was geconcentreerd als altijd en het stuk dat hij op de vleugel speelde was ronduit ontroerend. "The Scoville scale' heeft niets te maken met mijn naam", zei Scofield. Het was een stuk van Mehldau. Tot slot was daar een van de meest spectaculaire drumsolo's die ik ooit hoorde. Guiliana sloeg absurd strak waarbij hij ook diep lage dreunen opriep uit zijn elektronica. Geweldig!

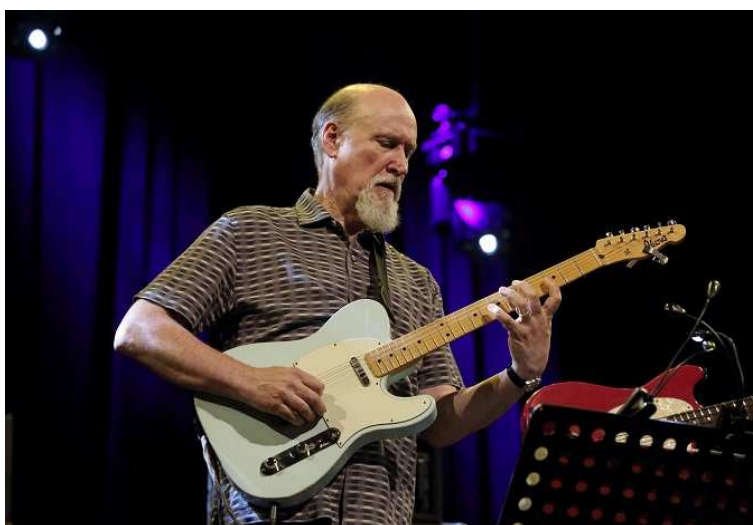
Nog een jaartje wachten op het vervolg: de 42ste editie is van 7 tot en met 9 juli 2017. De kaartverkoop start 18 november 2016.

Esperanza Spalding. (Foto: Joke Schot)

Baars, Laubrock, Henneman en Rainey. (Foto: Joke Schot)

John Scofield. (Foto: Joke Schot)

MEER FOTO'S VAN JOKE SCHOT OP PAGINA 23 E.V.

NORTH SEA JAZZ FESTIVAL

ROUTE 2

Hessel Fluitman

Een grootschalig gebeuren als het North Sea Jazz Festival is op papier een prachtige gelegenheid om de stand van zaken in de jazz op te meten. In de praktijk is dat een stuk lastiger. Om veel te kunnen horen, moet je snel voort en dus hoor je soms te weinig om er een peil op te kunnen trekken. Er waren deze keer oude knarren, zoals pianist Chick Corea, organist Dr. Lonnie Smith, saxofonist Charles Lloyd, trompettist Michael Mantler en zangeres Diana Krall (zeg het niet tegen haar!). Tot de nieuwe lichten behoorden trompettist Christian Scott, zangeres-bassistes Esperanza Spalding, saxofonist Kamasi Washington en andere artiesten van zijn label Brainfeeder. Verder waren er gevestigde artiesten als Snarky Puppy, toetsenist Jasper van 't Hof, trompettist Ibrahim Maaouf, Identikit, cellist Han Reijseger en saxofonist Ab Baars. Schrijver Henk Bernlefs karakteristiek – de jazz is een grote delta geworden met vele stromen en stroompjes – doet nog steeds volledig opgeld, zo bleek in Rotterdam.

Vrijdag

De **Konrad Koselleck Big Band** bracht vrijdag een eerbewijs aan orkestleider Boy Edgar. Alle nog levende en nog actieve oud-leden van de roemruchte orkesten van Boy Edgar uit de jaren zestig en zeventig van de vorige eeuw waren uitgenodigd. Dat waren de saxofonisten Kees van Lier en Leo van Oostrom, de oorspronkelijke ritmetandem Jacques Schols met John Engels, bassist Arnold Dooyeweerd en natuurlijk zangeres Gerrie van der Klei. Cabaretier Vincent Bijlo verhaalde het leven van Boy Edgar in met humor gekruide, verbindende teksten. Het concert was bijna een emotionele gebeurtenis. Niet alleen werden zeer gedreven Edgars 'Ratten op de trap' uit de jaren veertig, en 'Competitive challenge' uit de jaren zestig gespeeld, maar ook Loevendies 'Finch eye'.

[...vervolg in de rechterkolom](#)

Jasper van 't Hof. (Foto: Joke Schot)

Paul van der Feen (Metropole Orkest). (Foto: Joke Schot)

Daar tussendoor zong Gerrie van der Klei 'Our love is here to stay', 'Sophisticated lady' en ten slotte Strayhorns 'Take the 'A' train'.

De Amerikaanse saxofonist **Kamasi Washington** maakte er met het strijkorkest van het **Metropole orkest** een groot feest van in de Maaszaal (vrijdag). Met redelijk toegankelijke stukken die complex werden uitgewerkt. Wie op dirigent Jules Buckley lette, kreeg het idee dat het zo nu en dan een hele klus voor hem was om zijn strijkers gelijk op te laten gaan met de Amerikanen. Maar dat is jazz. Zo gaat dat met creatieve musici. Regelmatig werd een muur van geluid opgetrokken waar je niets meer uit kon opmaken. Maar als geheel was dit een imponerende gebeurtenis. Volgens bepaalde critici zou bij Washington wel eens de overheersende nieuwe richting van de jazz in de maak kunnen zijn. Dat zou goed kunnen, al is volgens mij de opzet niet zo ingrijpend anders als de bebop van Parker en Gillespie was, of de free jazz van Coltrane of Coleman. Ik denk dat de muziek van Kamasi Washington gewoon een van de vele stromen is.

[...vervolg op de volgende pagina](#)

VERSLAG NORTH SEA JAZZ

Voor **Maria Mendes** had ik helaas slechts vijf minuten tijd. Ze trad op in de Yenisei-zaal, die tot mijn grote verbazing stampvol zat. En dat voor een aankomende zangeres in het Portugees-Braziliaanse idioom. Haar naam is dan toch al groter dan ik dacht. Na die vijf minuten vertrok ik naar de Amazonezaal, waar trompettist **Ibrahim Maalouf** de muziek van zijn cd 'Khaltoum' zou spelen. Heel bijzonder dat een Frans-Libanese trompettist met een Amerikaans kwintet (met daarin een Duitse pianist) een lied van een overleden legendarische Egyptische zangeres (Oum Khaloum) als jazz ten gehore brengt. Hij deed dat in de heel grote Amazonezaal. Die zat, maar dat was minder verrassend, afgeladen vol. Maalouf bracht hybride muziek, maar vooral zeer geslaagde jazz! Al ging Maalouf in zijn solo wel wat lang door op één noot. Voortdurend werd tijdens het concert teruggerepen op hetzelfde motief. Dat versterkte de herkenbaarheid en de muziek werd daardoor heel boeiend. Oum Khaloum zong ook steeds dezelfde melodie maar elke keer weer anders en mooier.

Zondag

Bij het **Codarts Syrian Royal Conservatory Union Big Band** stond zondag Ilja Reijngoud op de bok. Het orkest is een mix van Rotterdamse en Haagse conservatoriumstudenten en Syrische musici. Op de Syrische musici lag het accent. Gastsolisten waren de saxofonisten Tineke Postma en Dick de Graaf. De laatste is de kenmerken van de Syrische muziek niet echt eigen en soleerde daarom 'gewoon' op westerse wijze over de Syrische thema's. Dat is volgens hem de beste manier om met hen samen te werken. Door zijn grote ervaring met richtingen als Europees klassiek, Caraïbisch, pop en de Afrikaanse muziek, is hij een deskundige op het gebied van hybride stijlen. Vanuit je eigen ervaringsgebied samenwerken met andere stijlen en richtingen is ook een kenmerk van alle pogingen om nieuwe jazz te maken.

Zeker op de zondag werd ik heen en weer geslingerd tussen nieuwe, actuele en voorheen nieuwe jazz. Zonder direct te kunnen of durven zeggen dat het ook goede of slechte muziek is. Vroeg in de middag kwam ik bij de Franse **Nouvelle** ...vervolg in de rechterkolom

Kenny Barron. (Foto: Joke Schot)

Cuisine Big Band onder leiding van Christoph Cech. Die bracht samen met trompettist Michael Mantler als solist onder de ronkende titel 'Michael Mantler The Jazz Composer's Orchestra Update' een opgefriste versie van de nieuwe muziek die Mantler in de jaren zestig van de vorige eeuw maakte. Zijn meer aan de actuele klassieke muziek verwante composities werden in mijn oren weinig enthousiast gebracht. Een ervaring die ik later bij nog een oude knakker, te weten toetsenist Chick Corea, opnieuw zou hebben.

Maar eerst waren daar cellist **Ernst Reijseger**, pianist **Harmen Fraanje** en vocalist **Mola Sylla**. Als u de kans krijgt om dit gezelschap mee te maken, dan doet uzelf ernstig te kort als u van die gelegenheid géén gebruik maakt! Ook nu weer was het creatieve en improvisatorische vermogen van het drietal onvolprezen. Het is groots hoe ze om elkaar heen spelen, wisselend het initiatief nemen en zo een mateloze spanning opbouwen. Ook al (her)ken je de thema's niet, ze vervelen geen moment. De muziek van de drie blijft fris en uitdagend voor de luisteraar. Als je na een spetterende uitvoering van 'Raykwela' naar buiten wordt gestuurd, hoef je eigenlijk niet meer naar wat anders. Dan zit je gewoon vol.

Toch maar verder, het was tenslotte pas kwart over vijf. Op naar zangeres-bassiste **Esperanza Spalding** met haar nieuwe muziek van de cd 'Call Me Emily'. De muziek op die plaat was behoorlijk 'poppy', dus hoe zou dat live uitpakken? Slecht. Het was een theateraal concert, waarin het vooral om entertainment draaide. Spalding speelt weliswaar met verve bas, maar het jazzelement in haar muziek is behoorlijk ondergesneeuwd. Dan maar liever naar de 'hard core'-improvisatiemuziek van het viertal **Baars, Laubrock, Henneman en Rainey**. Een Nederlands en een New Yorks stel, dat al spelend vooral op elkaar reageert, al dan niet met composities als uitgangspunt. Vooral de inspiratie van het moment speelt een grote rol. Het is voortdurend heel alert luisteren naar wat de vier musici te berde brengen om ze te kunnen volgen. Te vaak ben ik dan het pad bijster. Opvallend was dat de Yenisei-zaal tijdens hun uitvoering nagenoeg leeg was. Er was dan ook sterke concurrentie van Candy Dulfer, Esperanza Spalding en halfweg dit concert startte ook het **Yuri Honing** Kwartet met zijn 'Desire' project. Die mocht niet klagen over belangstelling. Zijn zaal zat wel vol.

...vervolg op de volgende pagina

VERSLAG NORTH SEA JAZZ

Honings cd 'Desire' overtuigde me vorig jaar niet echt, maar toen ik de muziek live hoorde bij het Gent Jazz Festival 2015 werd ik alsnog volledig voor deze muziek gewonnen. Nu was de verrassing er wat af, maar bleef het imponerend. Een van de hoogtepunten had het concert van **Chick Corea** moeten worden in de Amazonezaal. De 2.500 zitplaatsen liepen dan ook snel vol. Echter, toen het concert begon en Corea aankondigde dat hij geen programma had en dat ze gingen jammen, keek ik wat ongelovig: al een maand onderweg op zijn 75ste verjaardagstournee en nog niet weten wat je gaat doen? De vijf heren, Wallace Roney trompet, Kenny Garreth alt, Christian McBride bas en Marcus Gilmore drums, gaven een wat routineus concert. Ook ik ging voortijdig de zaal uit. Daardoor kon ik wel mooi op tijd aanschuiven bij pianist **Kenny Barron** en bassist **Dave Holland** in de Madeirazaal. Hun samenspel blonk uit door enthousiasme, verrassingen. Ze speelden schitterend en daagden elkaar regelmatig uit. Ze zijn van de dezelfde generatie als Corea en de zijnen, maar houden wel nog steeds het vuur brandend.

Het festival is een prachtige gelegenheid om de stand van zaken in de jazz op te meten.

Tot besluit van het festival kwam ik opnieuw in de Madeirazaal bij **Corrie van Binsbergens Playstation**. Van Binsbergen gaf het afsluitende concert van haar tour met deze groep. De zaal was nagenoeg leeg. Vooral omdat elders gitarist John Scofield bijna tegelijkertijd speelde en Cory Henry, de toetsenist van Snarky Puppy zijn eigen soulvolle gospelmuziek ten gehore bracht. Niettemin maakten de dame en heren van Playstation er iets groots van. Gitariste Van Binsbergen glom letterlijk en figuurlijk van speelplezier. Ze fungeerde haast als het vliegwiel voor haar groep. Dat dit concert het laatste met deze composities was, zal veel invloed hebben gehad op haar intense spel. De vier blazers en de drie ritmemensen kregen elk hun eigen feature om nog een keer te schitteren. Dat deden ze dan ook stuk voor stuk met verve. Dolblij dat ik dit mocht meemaken, verliet ik de zaal. Wat mij betreft de ideale afsluiting van de dag en het festival.

Ibrahim Maalouf. (Foto: Joke Schot)

Charles Lloyd. (Foto: Joke Schot)

MEER FOTO'S VAN JOKE SCHOT OP PAGINA 23 E.V.

HOLLAND FESTIVAL

DARCY JAMES ARGUE'S SECRET SOCIETY

Bezetting:

Seneca Black, Jonathan Powell,
Matt Holman, Nadjie Noordhuis,
Jason Palmer (tp, bu),
Mike Fahie, Ryan Keberle (tb),
Jacob Garchik, Jannifer Wharton (tb, tu),
David Pietro, Rob Wilkerson, Sam Sadigursky,
John Ellis, Carl Maraghi (rieten),
Sebastian Noelle (g),
Adam Birnbaum (p, keyb),
Matt Clohesy (b, bg),
Jon Wikan (d, cajon),
Darcy James Argue (dir, comp).

Datum en plaats:

23 juni 2015, Stadsschouwburg A'dam.

Jazz in het Holland Festival, dat gebeurt niet vaak. Reden genoeg om de voorstelling 'Real Enemies' te bezoeken. Op het podium van de Amsterdamse Stadsschouwburg stond de 18-koppige Secret Society van de jonge Canadese componist en bandleider Darcy James Argue (1975). Samen met schrijver Isaac Butler en videokunstenaar Peter Nigrini had hij een voorstelling in elkaar gedraaid die draait om het fenomeen 'complottheorieën'.

'Gangster' Darcy James Argue.
(Foto: Ben Anaman)

Als de band opkomt, zien we vanuit de zaal de muzikanten voor een tegenlicht het podium bevolken. Het ziet er spannend uit, met vijftien vierkante projectieschermen (in drie rijen van vijf) boven

[vervolg in de rechterkolom...](#)

De Secret Society op het podium in Amsterdam.
(Foto: Noah Stern Webster)

het podium. Argue zelf oogt als een gangster uit de jaren dertig, een beetje als Steve Buscemi in de rol van Nucky Thompson in 'Boardwalk Empire'. En ook de rest van het orkest is in zandkleurige pakken gekleed. Vanuit losse blazersklanken, die klinken als een improvisatie, ontstaat langzaam bigbandmuziek die de invloed van Argue's landgenoot Gil Evans verradt.

De pretenties van het programma 'Real Enemies' zijn loodzwaar.

Op de schermen worden beelden geprojecteerd rond het thema, voornamelijk archiefmateriaal, met her en der teksten die een onmeis beeld zouden moeten schetsen van wat er allemaal achter historische gebeurtenissen zou kunnen zitten. We worden meegevoerd door de communistenjacht van McCarthy, de Cuba-crisis, de moord op Kennedy, de maanlanding enzovoorts. Het is een visueel bombardement dat echter vooral open deuren intrapt en je als kijker hooguit een beetje murw maakt. Waren er drie schutters in Dallas, Texas in 1963? O ja, joh? Nou, dat hadden we nog nooit gehoord.

Ook muzikaal gebeurt er heel veel tegelijk. Complexe stukken, met invloeden uit de minimal music, rock en soms funk. Het orkest voert de partituur degelijk en gedisciplineerd uit. Af en toe stappen er solisten naar voren, maar het keurslijf van de beelden houdt ze in toom. De indruk van de muziek is er daardoor vooral een van bewondering, maar zelden of nooit is het meeslepend, opwindend of ontroerend. Dynamisch speelt het zich ook grotendeels op hetzelfde niveau af.

Zeker ook omdat de theatrale opbouw van de voorstelling (in twaalf delen) steeds dezelfde is, krijgen de loodzware pretenties de overhand en is het beoogde effect vrijwel nihil. Met een onderwerp als dit zou je het pand moeten verlaten met een gevoel van ongemakkelijkheid, verwarring of inzicht. Maar doordat je voortdurend op dezelfde manier met beelden en muziek wordt bekogeld, doet het je uiteindelijk niks meer. Er is niet één melodie of één beeld dat na afloop nog beklijft. Een gemiste kans, dus.

Herman te Loo

JAZZ OP DE PLAAT

FRANTZ LORIOT/MANUEL PEROVIC NOTEBOOK LARGE ENSEMBLE Urban Furrow Clean Feed

Bezetting:

Frantz Loriot (av, comp),
Manuel Perovic (arr, comp, cond),
Matthias Spillmann (tp, bu),
Silvio Cadotsch (tb),
Sandra Weiss (as, fagot),
Joachim Badenhorst (ts, bkl),
Deborah Walker (c, voc),
Dave Gisler (g),
Silvan Jeger (b, voc),
Yuko Oshima (d).

Het is logisch dat 'Urban Furrow', het debuutalbum van het Notebook Large Ensemble (NLE), aansloeg bij Pedro Costa, de labelbaas van Clean Feed. De muziek die de Frans-Japanse alt-violist/componist Frantz Loriot schreef voor dit tentet doet namelijk sterk denken aan die van een van de succesbands van het label: Angles 9. Net als de Scandinaviërs weten de jonge muzikanten van het internationaal samengestelde NLE (Frankrijk, Zwitserland, België, Italië, Japan) goed hoe ze de intensiteit van een muziekstuk kunnen opbouwen. Het dirigeerwerk van Manuel Perovic zal daar zeker een rol in spelen, al zie je dat op de plaat natuurlijk niet. De stukken komen soms tevoorschijn uit een oersoep van pointillistische impro, maar altijd vormt zich gestadig een herkenbare vorm: een melodie, een groove, een arrangement. Loriot heeft een goed gevoel voor dramatiek, zoals te horen is in de krassende opening van de strijkers in 'Division', of de woordeloze vocale klanken van celliste Deborah Walker en bassist Silvan Jeger in 'To hr'. Maar er is ook ruimte voor ontroering, zoals de hymneachtige melodie in 'To hr', en voor humor, getuige de ploppende fagotlijn van 'Waiting for Miss Weiss'. Het levert bij elkaar een warmbloedig mengsel op, dat soms flink te keer gaat om op de juiste momenten weer te verstillen en ruimte te bieden aan de niet onaanzienlijke individuele capaciteiten van de leden van het NLE. Vooral trombonist Silvio Cadotsch en rietblazer Joachim Badenhorst maken indruk. Maar dat de laatste een fenomenaal talent is, mag intussen als bekend worden verondersteld.

Herman te Loo

Hier kunt u een track van het album beluisteren:

<http://www.frantzlortiot.com/NLE.html>

SCOTT CLARK 4TET Bury My Heart Clean Feed

Bezetting:

Bob Miller (tp),
Jason Scott (ts),
Cameron Ralston (b),
Scott Clark (d, comp)
+ Bryan Hooten (tb),
JC Kuhl (bkl).

Het aantal jazzmuzikanten van Native American-afkomst is verbazingwekkend klein. In Wikipedia zijn de weinige bekende namen die van zangeres Mildred Bailey, bassist Oscar Pettiford en saxofonist Jim Pepper. En de laatste is bij mijn weten de enige die ook muzikaal iets met zijn afkomst heeft gedaan. Dat maakt drummer Scott Clark dus al bij voorbaat een bijzonder muzikant. In zijn woonplaats Richmond, Virginia, leidt hij sinds een jaar of zes een kwartet met 'local heroes'. Voor dit debuutalbum, 'Bury My Heart', schreef Clark een suite die op indringende wijze de cultuur en de geschiedenis van de Native Americans aan de orde stelt. De titel van de plaat verwijst naar het klassieke boek 'Bury My Heart at Wounded Knee' van Dee Brown. Dat vertelt over de geschiedenis van de oorspronkelijke bewoners van de VS in de negentiende eeuw, eindigend bij de slachtpartij in Wounded Knee. Bepaald geen vrolijke materie, en de composities van de drummer kenmerken zich dan ook door soms desolate, gedragen melodieën (zoals de ontroerende a capella trompet-intro van 'Sand creek'). Ook maakt hij gebruik van de typische ritmes die we kennen van de ritualistische muziek van de volken die Amerika al bevolkten voor de blanken kwamen. Hij combineert deze roots met invloeden uit de AACM-muziek en het klassieke kwartet van Ornette Coleman. Het maakt van 'Bury My Heart' een plaat die onmiddellijk aanspreekt in zijn directheid en zijn ongeveinsde emoties.

Herman te Loo

Luister hier naar tracks van het album:

<http://bit.ly/1TaBEho>

JUKKA PERKO AVARA
Invisible Man
 ACT

Bezetting:

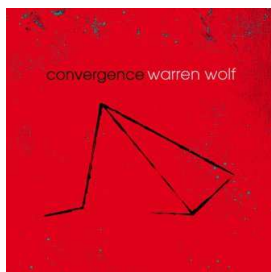
Jukka Perko (as, ss),
 Jarmo Saari (el.g),
 Teemu Viinikainen (ac.g).

JAZZ OP DE PLAAT

Saxofonist Jukka Perko was op cd's van het Label ACT al eens te horen. Zo speelde hij mee op Wolfgang Haffners 'Kind Of Cool' (zie Jazzflits 237). 'Invisible Man' is onder zijn eigen naam verschenen en laat een onorthodox trio met mooie kamerjazz horen. Heldere muziek waarin de alt en sopraan van Perko samen met de akoestische gitaar van Teemu Viinikainen de hoofdrol spelen, en de elektrische gitaar vaak de basrol vervult. Altsax en akoestische gitaar klinken goed samen, terwijl de sopraansax weer fraai met beide gitaren mengt. Zo nu en dan speelt Perko op zijn sopraan in het lage register, terwijl de akoestische gitaar dan hoog speelt. In een aantal nummers wekt deze Finse jazz herinneringen op aan klassieke muziek. De akoestische gitaar swingt niet zelden zo strak als in een stuk barokmuziek. Bovendien hoor je in meerdere stukken mooi contrapuntisch weefwerk tussen de drie instrumenten. Verrassend - of beter: teleurstellend - is dat ze ook enkele popstukjes ter hand nemen: 'Tears in heaven' van Eric Clapton en 'Don't give up' van Peter Gabriel. Beide zeker niet de minste liedjes, maar op deze cd zijn het de logste stukjes. Als afsluiting herken je de 'Pavane' van Gabriel Fauré waarmee fluitist Thijs van Leer in de jaren zeventig scoorde. Dit trio speelt het stuk flexibeler en lichter. In de overige stukken creëren ze een aangename open sfeer, waarin ze alle drie goed gedijen. Waardevolle muziek.

Hessel Fluitman

WARREN WOLF
Convergence
 Mack Avenue

Bezetting:

Brad Mehldau (p),
 Warren Wolf (vibr),
 John Scofield (g),
 Christian McBride (b),
 Jeff 'Tain' Watts (d).

Vijf 'all stars' mag je wel zeggen, als je de bezetting van het album 'Convergence' leest. De baas van 't spul, vibrafonist Warren Wolf, is nota bene de minst bekende en de jongste. Toch doet hij niet voor de anderen onder. Eigenlijk zijn pianist Brad Mehldau (met vijf bijdragen) en gitarist John Scofield (twee keer spelen) gastmusici bij het trio, maar toch. Op deze vierde cd onder eigen naam viert Warren een feestje. Swingend zoals een vibrafonist betaamt. De opener van de plaat, 'Soul sister' begint met de piano van Brad Mehldau, de bas van Christian McBride en de drums van Jeff Watts. Dan komen Scofield en de vibrafonist er in. Het is een sterk swingende blues, laat dat maar aan de heren over. Na het thema gaat eerst de gitarist langdurig los (hij schittert later nog een keer in 'Havoc'). Dan werkt Warren Wolf het thema uit, waarna de groep het stuk afrondt. Vervolgens zet Wolf het elf minuten lange 'Four stars from heaven' op zijn vibrafoon in, met de Lesley aan. Dat geeft een zweverig effect dat door 'Tain' Watts solerend met zijn droge tikken weer teniet doet. Dan komt het eigenlijke thema tevoorschijn en hakt Brad Mehldau zich met gespatieerde pianoaanslagen door zijn solo. Wolf laat horen hoe je beheerst parelend op de vibrafoon door een solo stuitert. Hij rondt het stuk enigszins mystiek af. Samen met Christian McBride werkt de vibrafonist zich swingend door 'King of two fives'. Dat doet hij daarna met Brad Mehldau in 'New beginning'. Om en om begeleiden ze elkaar. Als herkenningspunt heeft Warren Wolf Stevie Wonders 'Knocks me off my feet' opgenomen. Als afsluiting klinken slechts de 'mallets' in de medley 'Stardust/The minute waltz', waarin Wolf excelleert in de aloude ballad en rond het uitgeschreven klassieke werk van Chopin. Al met al heeft de vibrafonist een veelzijdige cd gemaakt, met gedegen en eigentijdse jazz en zichzelf in de hoofdrol.

Hessel Fluitman

Warren Wolf live in 2012: <http://bit.ly/1rtapoR>

SIMON KANZLER**Double Identity****Why Play Jazz****Bezetting:**

Elias Stemededer (p),
Simon Kanzler (vibr),
Igor Spallati, Max Mucha (b),
Max Andrzejewski (d),
Kamerorkest olv Chatschatur Kanajan.

JAZZ OP DE PLAAT

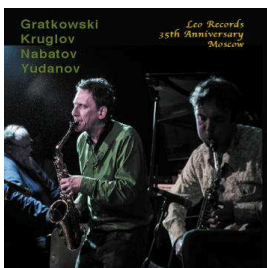
Net zoals bij de cd 'Convergence' van Warren Wolf, die ik elders in dit nummer bespreek, is op 'Double Identity' de vibrafonist de hoofdpersoon. Maar de cd van Simon Kanzler is vooral een groepsgebeurtenis. Een gebeurtenis waarvoor hij ook een klassiek kamerorkest uitgenodigde. Tezamen maken ze muziek op het snijpunt van klassiek en Jazz. Met het accent meer op hedendaagse klassieke muziek dan op de jazz. De spanningsboog wordt opgebouwd door het nauwkeurige samenspel. Hoewel improvisatie hoog in het vaandel van deze groep staat, lijkt veel van het samenspel uitgeschreven te zijn. De titels van de stukken zijn goed gekozen. Ze geeft de piano 'Tropfen... gevoren' een ijzige sfeer, terwijl 'Treppenhaus' is opgebouwd met een dalende reeks die uitgebreid uitgewerkt wordt. 'Doktor Faustus' krijgt een raadselachtige 'suspense' door de bassen en drum. Ook in de driedelige suite 'Double identity' overheerst de 'hedendaagse Europese serieuze muziek'. Niet echt tot mijn spijt moet ik voor kennisgeving aannemen dat - zoals in een meegeestuurde toelichting staat - in de suite aan de late werken van Karlheinz Stockhausen wordt gerefereerd. Ik geloof het direct. Sterker nog, de naam van het label - Why Play Jazz - is misschien wel een knipoog naar deze componist en zijn muziek. Zou het label een dubbele agenda hebben?

Hessel Fluitman**Bekijk hier een video over de cd:**

https://www.youtube.com/watch?v=jiu_rQh7iQU

OVERZICHT GERECENSEERDE PLATEN EN BOEKEN

Bent u op zoek naar de recensie van een bepaald boek of een bepaald album? Raadpleeg dan ons overzicht van besproken boeken en platen. Dat overzicht is te vinden op onze website.

**GRATKOWSKI/KRUGLOV/
NABATOV/YUDANOV****Leo Records****35th Anniversary Moscow****Leo Records****Bezetting:**

Frank Gratkowski (as, kl, bkl),
Alexey Kruglov (as, bassethoorn),
Simon Nabatov (p),
Oleg Yudanov (d, perc).

Anderhalf jaar geleden bestond het toonaangevende avantgardelabel Leo Records 35 jaar. Reden om een feestje te geven, en wel op een plek waar het 35 jaar geleden onmogelijk was geweest: Moskou. Leo Feigin startte namelijk zijn label met opnamen die de toenmalige Sovjet-Unie uit gesmokkeld waren. Niet dat het onder Poetin nu veel gezelliger is, maar op cultureel gebied is er anno nu veel meer mogelijk. Met dit kwartet met twee muzikanten uit de Keulse scene (rietblazer Frank Gratkowski en pianist Simon Nabatov) en twee Russische top-improvisatoren (rietblazer Alexey Kruglov en drummer Oleg Yudanov) moest duidelijk worden waar Leo Records na 35 jaar nog steeds voor staat. En dat is: improvisatiemuziek op het scherpst van de snede, met een vaak intuïtief aanvoelen waar de stroom van de muziek heen moet vloeien. Het viertal, dat elkaar nog nooit eerder in deze samenstelling trof, start behoedzaam met het aftasten van elkaars mogelijkheden. Langzaam groeit de muzikale dichtheid en intensiteit in het openingsstuk, 'Home free'. Als die opbouw in de tweede improvisatie op een zelfde wijze plaatsvindt, dreigt enige eenvormigheid, maar gelukkig wordt dat snel onderkend. 'Our digs' blijft rondcirkelen in een oersoep van de blazers met daarin pareltjes van de piano en knisperend slagwerkgeritsel. Bij het slotstuk, 'Homecoming' wordt de vorm van het begin omgedraaid en dendert het kwartet meteen de speakers uit, om naar het einde toe steeds meer gas terug te nemen. Onderweg valt veel te genieten, want dit blijven stuk voor stuk impro-sterren.

Herman te Loo

JAZZ OP DE PLAAT

MICHAEL MOORE FELIX QUARTET

Felix Quartet

Rambo

Bezetting:

Wolter Wierbos (tb),
Michael Moore (as, kl, comp),
Wilbert de Joode (b),
Michael Vatcher (d, hakkebord).

MICHAEL MOORE FRAGILE QUARTET

Live In Chicago

Rambo

Bezetting:

Michael Moore (as, kl, comp),
Harmen Fraanje (p),
Clemens van der Feen (b),
Michael Vatcher (d, hakkebord).

Het Michael Moore Quartet live in Leeuwarden (2012):

<http://bit.ly/29kVyVW>

JOE MORRIS

Solos Bimhuis

Relative Pitch Records

Bezetting:

Joe Morris (ac-g).

Maak kennis met Joe Morris:

<http://bit.ly/29iqK8b>

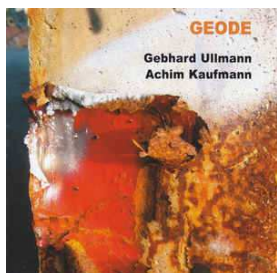
Lang leve de opnameapparatuur. Op 22 augustus 2014 trad rietblazer Michael Moore met een gelegenheidskwartet aan bij een festival op het Amsterdamse podium Felix Meritis. Het zou een (vooralsnog) eenmalig concert blijven, maar gezien de kwaliteit van de muziek op deze cd zou dat heel erg jammer zijn. Hoewel het Felix Quartet nog nooit eerder in deze samenstelling had gespeeld, bestond de groep wel uit vaste muzikale partners van de bandleider. Met zijn muzikale bloedbroeder Michael Vatcher (drums) speelt hij al zo'n veertig jaar in allerlei samenstellingen. Wolter Wierbos is aan zijn zijde te vinden in het ICP Orchestra en in Available Jelly en met de kersverse winnaar van de Buma Boy Edgar Prijs 2016, bassist Wilbert de Joode, speelt hij in het Eric Boeren 4tet. De muziek op 'Felix Quartet' laat de rauwe, ongepolijste kant van Moore's muzikale universum horen. Er is veel ruimte voor improvisatie, met effectief en nauwkeurig klankgebruik. Ruimte voor aarzeling is er niet en de muziek vloeit organisch uit de fantasie van het viertal. Soms is daarbij de kenmerkende elegante swing te herkennen die bij Available Jelly hoogtij viert. En in het schrijven van beklijvende melodieën toont Moore zich wederom een meester. Het Fragile Quartet, met wederom Michael Vatcher, en verder pianist Harmen Fraanje en bassist Clemens van der Feen, bestaat al veel langer (sinds het gelijknamige debuutalbum uit 2008), maar speelt helaas schandalig weinig. Het in april 2014 opgenomen 'Live In Chicago' kan die schade wel enigszins goedmaken. Het sensitieve kwartet is het ideale vehikel voor de lyrische kant van Moore. Hoewel er hier ook flink wordt geïmproviseerd, klinkt de muziek meer gecomponeerd dan bij het Felix Quartet. Het levert de karakteristieke kamerjazz op, waarbij de jubelende klarinet van de leider gezichtsbepalend werkt. Maar ook het loepzuivere strijkwerk van Van der Feen en het vederlichte toucher van Fraanje en dito slagwerk van Vatcher zorgen ervoor dat een vierde album van de groep er weer een is om in te lijsten. Je kunt er gelukkig op wegdromen om af en toe wel weer op aarde terug te komen middels een goed geplaatste schurende noot. Want al te zoet is op den duur saai – en dat wordt de muziek van Michael Moore nooit.

Herman te Loo

Het langste stuk op dit soloalbum van gitarist Joe Morris heet 'Story'. Misschien was dat wel een goede titel geweest voor de hele plaat. Want in de zes improvisaties die de Amerikaan hier heeft laten vastleggen op 'Solos Bimhuis', toont hij zich een verhalenverteller. Twee achtereenvolgende jaren (2013 en 2014) was hij te gast in het Amsterdamse Bimhuis om te laten horen dat ook de akoestische gitaar een bruikbaar instrument voor geïmproviseerde muziek is. Met de kale klank van het instrument is hij aangewezen op alternatieve speeltechnieken of avontuurlijke notenlijnen. Dat eerste leidt tot verrassingen waarbij we soms een cello ('See') of een Afrikaanse duimpiano ('Dream') denken te horen. Maar het meest kenmerkend voor de muziek van Joe Morris zijn dus de muzikale verhalen die ontstaan uit de noten die hij plaatst. Hij herhaalt zich vrijwel nergens en neemt de luisteraar aan de hand mee op grote avonturen. Daaruit spreekt een zekere soberheid, die verwantschap vertoont met Derek Bailey. Maar eigenlijk is er niet één andere gitarist die zo speelt als Joe Morris. Laat dat een compliment zijn.

Herman te Loo

**GEBHARD ULLMANN/
ACHIM KAUFMANN**
Geode
Leo Records

Bezetting:
Gebhard Ullmann (ts, bkl),
Achim Kaufmann (p).

**ALMUT KÜHNE/
GEBHARD ULLMANN/
ACHIM KAUFMANN**
Marbrakeys
Leo Records

Bezetting:
Almut Kühne (voc),
Gebhard Ullmann (ts, bkl),
Achim Kaufmann (p).

JOHN GHOST
For A Year They Slept
Eigen beheer

Bezetting:
Jo De Geest (el.g, ac.g), Rob Banken (as, f,
bkl), Wim Segers (vibr, mba, perc), Karel
Cuelenaere (p, fender Rhodes, synt), Lie-
ven Van Pée (b), Elias Devoldere (d, perc).

JAZZ OP DE PLAAT

Vorig jaar ontving pianist Achim Kaufmann de Albert Mangelsdorff Preis, het Duitse equivalent van de Boy Edgar Prijs. Een terechte onderscheiding voor een lyrische pianist met een flexibele instelling en een fijnzinnig ritmegevoel, die vooral in kleine bezettingen goed gedijt. Zo maakte hij twee jaar geleden een gedenkwaardige trilogie met rietblazer Michael Moore, voor diens Ramboj-label ('Nothing Something', 'Something Nothing' en 'Furthermore'; zie JF 226). Met zijn landgenoot Gebhard Ullmann heeft Kaufmann vreemd genoeg nog nooit eerder samengespeeld. Maar wie het tweetal aan het werk hoort op het album '**Geode**' zal dat moeilijk kunnen geloven. Dit is namelijk kamerimprovisatie van de allerhoogste orde. Op tenor refereert Ullmann met zijn brede geluid soms aan een traditie die zowel Ben Webster als David Murray in het verhaal meeneemt. In stukken als 'Interanimation' en 'Fleckgeist' horen we zijn licht zovende geluid een droomverbintenis aangaan met het parelende piano-spel van Kaufmann. Maar er zijn ook mysterieuze momenten waar de twee nauwelijks noten lijken aan te raken om tot sublieme muziek te komen ('Light enticed'). En ze aarzelen niet om de ingetogenheid soms te verruilen voor heftige denderescapades ('Of Linnets and ivory' of 'Storm inside'). Een zekere verwantschap met het duo Ivo Perelman-Matthew Shipp (ook op Leo Records te horen) valt de Duitsers niet te ontzeggen. Een dag na de duoplaat doken Ullmann en Kaufmann opnieuw de studio in, ditmaal met de jonge zangeres Almut Kühne. Veel van wat geldt voor 'Geode', geldt ook voor '**Marbrakeys**'. Het dynamisch spectrum is groot en er wordt met oren op steeltjes naar elkaar geluisterd en gereageerd. De aanwezigheid van de vocaliste brengt een extra dimensie in: die van de theatraliteit. Kühne zingt af en toe in een zelf bedachte taal, waarin ze verhalen lijkt te vertellen – zoals Greetje Bijma dat ook zo goed kan. De titel van de cd, 'Marbrakeys', zul je dan ook tevergeefs in een woordenboek zoeken. Fraai is om te horen hoe Kühne en Ullmann elkaars timbres opzoeken, terwijl Kaufmann soms onwaarschijnlijke klanken uit zijn (geprepareerde) piano weet te halen. Het ingetogen slotstuk (dat net als de opener de albumtitel draagt, maar er behoorlijk van verschilt) getuigt ervan.

Herman te Loo

Op 27 augustus is het trio te horen tijdens de Groninger ZomerJazzFietsTour. Zie: www.zift.nl

Een cd met als titel 'For A Year They Slept' suggereert weinig activiteit. Het is dan ook dromerige en traag voortkabbellende muziek wat de klok op dit album slaat. Toch is het lenige muziek. Dat is vooral aan Wim Segers op vibrafoon en marimba te danken. Hij creëert beweeglijkheid in deze muziek. Gitarist, componist, groepsleider Jo de Geest en blazer Rob Banken maken het geluid van John Ghost - zoals de groep heet - vol. De muziek, die overkomt alsof veel is uitgeschreven, bevat minimal music-technieken. Zij het dat de gebruikte elementen hier even lang zijn, keurig in elkaar passen en dus juist niet uit elkaar lopen. Dat uit elkaar lopen maakt de minimale muziek echter niet juist zo spannend. De muziek op 'For A Year They Slept' zou je dus kunnen afdoen als hoogstaande, geconcentreerd gespeelde sfeermuziek. Ik mag hopen dat de cd een momentopname is en dat de muziek per optreden verder evolueert en zich dus voortdurend ontwikkelt. Dan zou je het echt jazz kunnen noemen.

Hessel Fluitman

EVAN PARKER/ALEXANDER HAWKINS
Leaps In Leicester
Clean Feed

Bezetting:
 Evan Parker (ts),
 Alexander Hawkins (p).

JAZZ OP DE PLAAT

Dankzij het opgegraven gebeente van koning Richard III en het kampioenschap van de lokale voetbalclub staat Leicester aardig op de kaart. Maar in de stad in de Engelse Midlands hebben ze ook een fijn kunstencentrum dat concerten met geïmproviseerde muziek organiseert. In februari 2015 had Embrace Arts een duoconcert georganiseerd met het grote pianotalent Alexander Hawkins en saxveteraan Evan Parker. Onder de woordspelige titel 'Leaps In Leicester' geeft Clean Feed nu een opname uit. De albumtitel verwijst naar het beroemde 'Lester leaps in', een vehikel voor tenorist Lester Young bij de band van Count Basie.

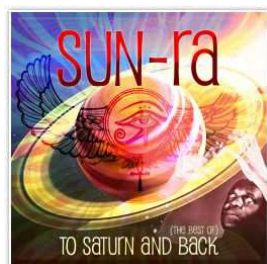
‘ **Een intelligente, overdachte conversatie** ’

Maar er is hier meer aan de hand dan alleen een grapje. In zijn tenorgeluid en zijn behoedzame aanpak verwijst Parker naar zijn grote voorganger – zonder een letterlijke vertaling, overigens. Wie de Engelsman kent, zal dat niet verbazen. Wat wel verrast, is de meanderende stijl die het tweetal heeft gekozen voor dit duet. Waar Parker in andere contexten vaak flink uitpakt, blijft hij hier sober en verstild spelen in aansluiting op het subtiele pianospel van Hawkins. Je zou het een soort aquarel kunnen noemen, waar Parker anders vaak abstract expressionistische doeken met olieverf maakt. Als luisteraar word je door het tweetal meegevoerd in een intelligente, overdachte conversatie. Filosofisch van aard, maar ook niet gespeend van humor en met een uitgekiend taalgebruik.

Herman te Loo

Luister hier naar tracks van het album:
<https://cleanfeed-records.com/product/leaps-in-leicester/>

SUN RA
The Best Of To Saturn And Back
ZYX

Bezetting:
 Sun Ra (p, comp),
 e.v.a.

Op de verzamelaar (2-cd) 'The Best Of To Saturn And Back' staat een reeks stukken uit de beginperiode, te weten de jaren 1956–1962, van pianist, componist en groepsleider Sun Ra. Ik hoorde zijn orkest ongeveer 25 jaar geleden op een Middelsee Jazz-treffen in Leeuwarden spelen. Een orgie van geluid viel mij toen ten deel, waar ik geen garen van kon spinnen. Ook ken ik de ESP-langspelers 'The Heliocentric Worlds Of Sun Ra I' en 'II' uit 1965 respectievelijk 1966. Indertijd hier door Fontana gedistribueerd. Vergeleken hiermee, met name met mijn live-ervaring, is de muziek op deze verzamelaar heel goed volg- en genietbaar. De oudste stukken klinken wat rommelig. Onzeker zou je kunnen zeggen. Zeker in vergelijking met de hardbop-opnamen die in die jaren werden gemaakt. Sun Ra was in de bovengenoemde jaren met zijn muzikale commune nog bezig om zijn muzikale idoom te verkennen en uit te breiden. Terugkijkend zie ik een parallel met de muziek van de Rolling Stones: hoewel die muziek in de jaren zestig van de vorige eeuw als zeer onaangepast en rauw werd gekarakteriseerd, is die muziek, in vergelijking met hun muziek van twintig jaar en meer later, nu uiterst netjes en aangepast te noemen. Zo mag je ook over de muziek van Sun Ra denken. Het is doorwrochte muziek die zijn onontkoombare weg zoekt. 'The Best Of' is een fraaie doorsnede van Sun Ra's muziek uit zijn beginperiode.

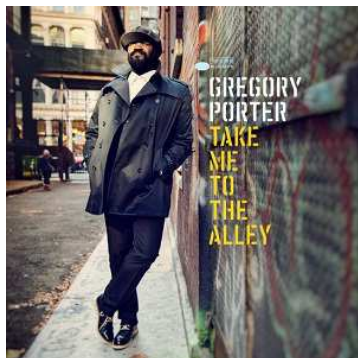
Hessel Fluitman

Sun Ra live in 1989:
https://www.youtube.com/watch?v=rmqe_v11q3U

Heeft u jazznieuws? Stuur het ons: jazzflits@gmail.com.

JAZZWEEK TOP DRIE

Datum: 4 juli 2016

- 1 **Gregory Porter**
Take Me To The Alley (Blue Note)
- 2 **Warren Wolf**
Convergence (Mack Avenue)
- 3 **René Marie**
Sound Of Red (Motema Music)

De JazzWeek Jazz Top Drie geeft een overzicht van de meest gedraaide albums op de Noord-Amerikaanse jazzradio; (www.jazzweek.com).

COLOFON

JAZZFLITS is een onafhankelijk jazzperiodiek voor Nederland en Vlaanderen en verschijnt twintig keer per jaar. **Uitgever/hoofdredacteur:** Hans van Eeden. **Correctie:** Sandra Sanders. **Vaste medewerkers:** Tom Beetz, Reinier van Bevervoorde, Hessel Fluitman, Bart Hollebrandse, Roland Huguenin, Frank Huser, Hans Invernizzi, Serge Julien, Peter J. Korten, Lex Lammen, Herman te Loo, Jan J. Mulder, Roos

Plaatsman en Jorre Reyners. **Fotografie:** Tom Beetz, Jos Krabbe, Joke Schot, Jean Schoubs, Willem Schwertmann. **Logo:**

Het **JAZZFLITS**-logo is een ontwerp van Remco van Lis. **Abonnementen:** Een abonnement op **JAZZFLITS** is gratis. Meld u aan op www.jazzflits.nl. Een abonnee krijgt bericht als een nieuw nummer op de website staat. **Adverteren:** Het is niet mogelijk om in **JAZZFLITS** te adverteren. **Adres(post):** Het postadres van **JAZZFLITS** is per e-mail bij ons op te vragen. **Adres(e-mail):** Het e-mailadres van **JAZZFLITS** is jazzflits@gmail.com. **Bijdragen:** **JAZZFLITS** behoudt zich het recht voor om bijdragen aan te passen of te weigeren. Het inzenden van tekst of beeld voor publicatie impliceert instemming met plaatsing zonder vergoeding. **Rechten:** Het is niet toegestaan zonder toestemming tekst of beeld uit **JAZZFLITS** over te nemen. Alle rechten daarvan behoren de makers toe. **Productie:** **JAZZFLITS** wordt geproduceerd door De Juiste Tekst (www.dejuistetekst.nl). **Vrijwaring:** Aan deze uitgave kunnen geen rechten worden ontleend.

EUROPE JAZZ MEDIA CHART

Datum: 5 juli 2016

- Jan Granlie, Salt Peanuts (Norway):
I.P.A.
I Just Did Say Something (Cuneiform)
Christine Stephan, JAZZTHETIK (Germany):
MONIKA ROSCHER BIGBAND
Of Monsters And Birds (Enja Records/Soulfood)
Henning Bolte, Jazzism (Netherlands):
RED TRIO & JOHN BUTCHER
Summer Skyshift (Clean Feed)
Patrik Sandberg, Orkester Journalen (Sweden):
MIROSLAV VITOUS
Music Of Weather Report (ECM)
Cim Meyer, Jazz Special (Denmark):
PETE MCCANN
Range (Whirlwind Records)
Lars Mossefinn, Dag og Tid (Norway):
ARILD ANDERSEN
The Rose Window (Intuition)
Luca Vitali, Giornale della Musica (Italy):
CRISTIANO CALCAGNILE
Multikulti Cherry On (Caligola)
Madli-Liis Parts, Muusika (Estonia):
ESA PIETILÄ
Spaces (Eclipse Music)
Paweł Brodowski, Jazz Forum (Poland):
WŁODEK PAWLIK
4 Works 4 Orchestra (Fonografika)
Mike Flynn, Jazzwise (UK):
DINOSAUR
Together, As One (Edition)
Anna Filipieva, Jazz.Ru (Russia):
OLEG KIREYEV & KEITH JAVORS
The Meeting (Inarhyme Records)

De Europe Jazz Media Chart geeft een overzicht van de favoriete albums van een reeks Europese recensenten en wordt maandelijks samengesteld door het Europe Jazz Network, een samenwerkingsverband van jazzfestivals, -clubs en -promoters.

FESTIVAL AUGUSTUS

ZOMER JAZZ FIETS TOUR

Reitdiepdal, Groningen
26 (proloog), 27 augustus 2016 (Reitdiepdal)
(<http://www.zift.nl/>)

Langs vijf verschillende fietsroutes door het prachtige Reitdiepdal, ten noordwesten van Groningen, kan een keuze gemaakt worden uit 32 concerten in middeleeuwse kerkjes en boerenschuren. De ZomerJazzFietsTour presenteert actuele jazz en geïmproviseerde muziek uit Nederland, Duitsland, België, Engeland, Zweden en de VS. De laatste ontwikkelingen in de levendige Zwitserse jazzscene komen aan bod in de Zwitserse route. Volgens beproefd concept kan per fiets de nieuwe jazz worden verkend. Met onder anderen: Greetje Bijma, Jasper van 't Hof, Van Kemenade/Wierbos/Kuiper, ICP Orkest, Michael Moore, Jan Klare, Kaja Draksler, Ernst Reijseger, Bram de Looze, Joe McPhee en Massot/Florizoone/Horbaczewski. Een volledig overzicht van de optredende musici is te vinden op de website.

JAZZFLITS 262 staat 15 AUGUSTUS 2016
op <http://www.jazzflits.nl>

PRESENTS **GENT JAZZ FESTIVAL**

7 > 17 JULI 2016

GENT JAZZ FESTIVAL IN BEELD

7 juli: Terence Blanchard.
(Foto: Jos L. Knaepen)

7 juli: Kamasi Washington.
(Foto: Jos L. Knaepen)

7 juli: Ibrahim Maalouf. (Foto: Jos L. Knaepen)

8 juli: Ron Carter. (Foto: Jean Schoubs)

8 juli: Pat Metheny. (Foto: Jean Schoubs)

COMBLAIN-LA-TOUR
JAZZ FESTIVAL
 INTERNATIONAL
1-2-3 JUILLET 2016
 COMBLAIN FESTIVAL IN BEELD

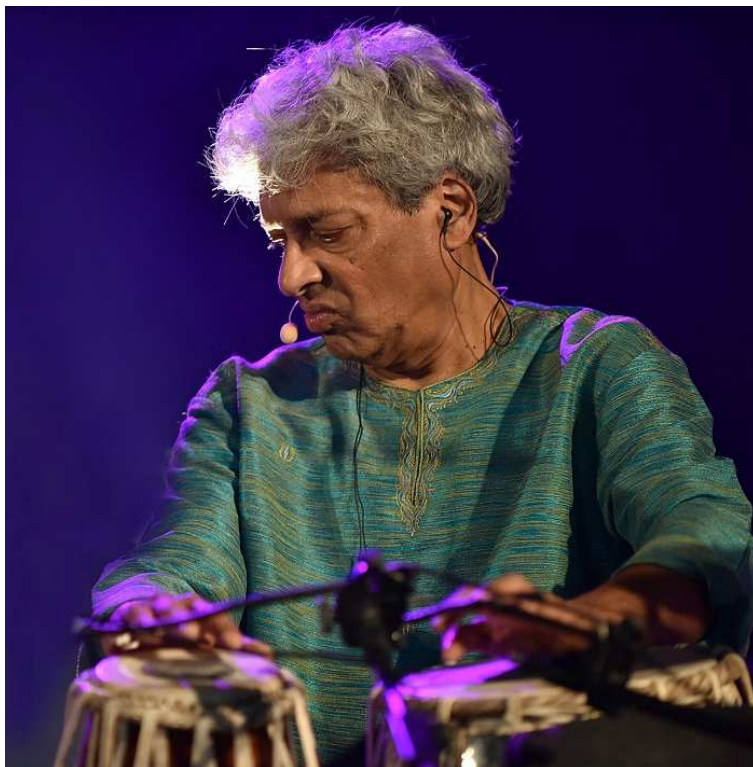

2 juli: Omar Sosa.
 (Foto: Jean Schoubs)

2 juli: Ben Sluijs.
 (Foto: Jean Schoubs)

JAZZFLITS HOUDT U OP DE HOOGTE

2 juli: Trilok Gurtu. (Foto: Jean Schoubs)

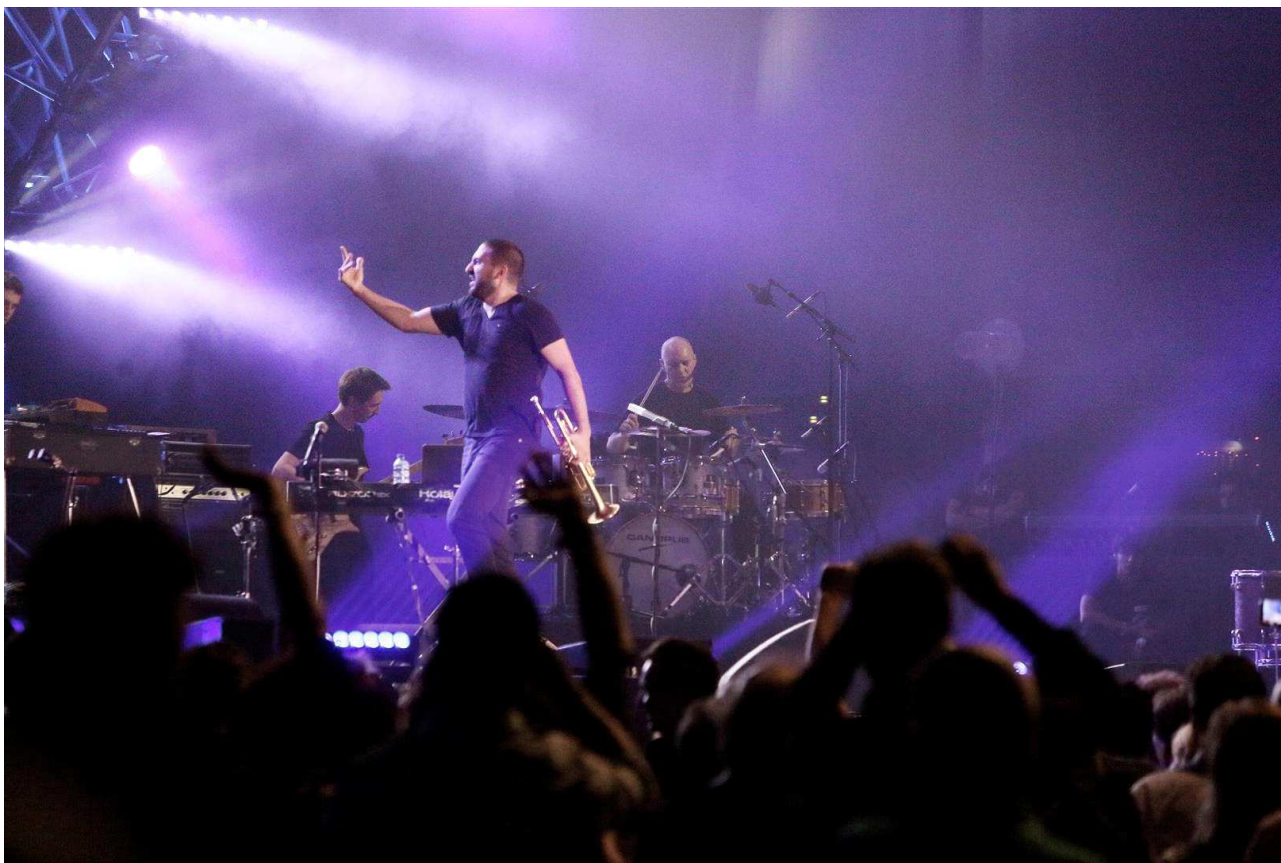
2 juli: Paolo Fresu. (Foto: Jean Schoubs)

Ches Smith. (Foto: Joke Schot)

Pat Metheny (links) en Ron Carter. (Foto: Joke Schot)

Ibrahim Maalouf. (Foto: Joke Schot)

Vlnr: Brad Mehldau, John Scofield en Mark Guiliani. (Foto: Joke Schot)

Esperanza Spalding. (Foto: Joke Schot)

Kamasi Washington met het Metropole Orkest onder leiding van Jules Buckley. (Foto: Joke Schot)

Pharoah Sanders. (Foto: Joke Schot)

Kenny Barron (links) en Dave Holland. (Foto: Joke Schot)

Enrico Pieranunzi (links) en Jasper Somsen. (Foto: Joke Schot)